

Kad es biju ozolzīle, neviens
man nepievērsa uzmanību.

Koka zarā es no augšas lūkojos,
kā rit dzīve.

Mājīgās, sargājošās
ozola lapas bija mans
drošais patvērums
no lietus...

...lai es
augtu liela un
dūšīga, līdz
atkal sagaidīšu
saulīti.

"Gaidiet mani!" es iesaucos un
tad - uzmanību, gatavību, starts!

"Vaiiii!"
es plivinājos pa gaisu...

...un nolaižoties **atsitos** pret zemi.

Es sāku stiepties, kustēties
pa labi un pa kreisi...

...tiecos arvien augstāk
un augstāk, līdz izlauzos
ārā gaišumā.

...un sniegā.

Mani zari jau veidoja
plašu vainagu...

...stumbrs tapa resnāks, dziļi zemē pletās saknes.